

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Společenství vlastníků Místecká 450, IČ 272 13 498**
sídlem Praha 9 – Letňany, Místecká 450,

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

za účasti osoby zúčastněné na řízení: Úřad Městské části Praha 18
sídlem Praha 9 – Letňany, Bechyňská 639
zastoupen JUDr. Pavlínou Uhlířovou, Ph.D.,
advokátkou
se sídlem Vodičkova 791/41, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebního řádu ze dne 27. 9. 2017, č. j. MHMP 1518111/2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení a vymezení sporu.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 18, Odboru výstavby a územního rozhodování ze dne 30. 10. 2012, č. j. MC18 20503/2012 OVÚR, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby nazvané „Revitalizace sídlištních ploch „Letňanské lentilky“ – 1. fáze (etapa 1 – 3)“ v k. ú. Letňany a dále bylo rozhodnuto o změně využití území v souvislosti s touto stavbou.
2. Od vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 30. 10. 2012 byl mezi účastníky řízení veden spor o postavení žalobce jako účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) nebo d) stavebního zákona, neboť v původním řízení žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 11. 2012 zamítl odvolání žalobce jako nepřipustné, a to z důvodu, že společenství vlastníků jednotek pokud není vlastníkem stavby nebo pozemku nebo pokud se nejedná o změnu stavby ve vlastnictví jeho členů, nemůže být účastníkem řízení podle citovaných zákonných ustanovení. Původní rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2012 bylo zrušeno v důsledku rozhodování soudů. Městský soud v Praze nejprve ve svém rozsudku č. j. 5 A 44/2013-109 se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce není účastníkem stavebního řízení, nicméně tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 212/2016-55 ze dne 9.2.2017. Nejvyšší správní soud zaujal na postavení žalobce jako společenství vlastníků jednotek v územním řízení odlišný právní názor, a to v důsledku novely stavebního zákona provedené zákonem č. 350/2012 Sb. s účinností ke dni 1. 1. 2013 v ustanoveních § 85 odst. 2 písm. d) a § 109 odst. 1 písm. g), jimiž byla dosavadní úprava o účastenství společenství vlastníků jednotek vypuštěna jako nefunkční a zavádějící, když vlastníci jednotek sami, ale i společenství vlastníků mohou být účastníky řízení jako „vlastníci stavby“ nebo jako sousedé a uplatní se obecná úprava § 33 a § 34 správního řádu.
3. V důsledku uvedeného a v důsledku novely stavebního zákona tedy žalovaný projednal odvolání žalobce jako přípustné a včasné.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se zabýval námitkami žalobce vztahujícími se k jeho účastenství v řízení, neboť pouze takové námitky žalobce v podaném odvolání uvedl, a to s tím, že věcné námitky vznesl až poté, co bude rozhodnuto s konečnou platností o jeho účastenství. Proto žalovaný vyzval žalobce k doplnění odvolání o věcné námitky opatřením ze dne 5. 6. 2017. Žalobce na toto opatření reagoval vyjádřením z 20. 7. 2017, ze kterého vyplývá, že žalobce věcné odvolací námitky uvede až v době po zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí, neboť měl za to, že pouhý fakt, že se žalobcem nebylo jednáno je dostatečným důvodem pro vyhovění jeho odvolání v plném rozsahu. S ohledem na ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu a § 82 odst. 4 správního řádu se žalovaný tedy odvoláním zabýval podle dosavadních odvolacích námitek, jimiž žalobce brojil proti stanovisku stavebního úřadu, že není účastníkem předmětného územního řízení a že stavební úřad nevypořádal námitky uplatněné žalobcem. Žalobce dále namítal, že žadatel o vydání územního rozhodnutí nesplnil povinnost podle ustanovení § 87 odst. 2 stavebního zákona, přičemž žalobce požadoval zveřejnění všech podkladů pro řízení způsobem umožňujícím dálkový přístup. Žalobce dále vznesl námitku podjatosti úředních osob pracovně zařazených v odboru výstavby a územního rozhodování z toho důvodu, že bylo rozhodováno o žádosti jejich zaměstnavatelem a požadoval delegaci věci na správní

orgán v sousedním obvodu. V odvolání dále požadoval, aby o stavbě bylo konáno místní referendum ohledně posouzení dostatku volnočasových ploch v místě. Poukázal na nevyřešené majetkoprávní otázky s vlastníky dotčených pozemků a zpochybňoval fázovost projektu. Namítal, že dojde k úbytku parkovacích stání a obyvatelé domu mohou být odkázáni na parkování ve větší vzdálenosti, případně na placené stání. Žalobce poukázal na zvýšení hlukové zátěže a uvedl, že změna využití území je v rozporu s ustanovením § 19 odst. 1 písm. l) a m) stavebního zákona. Návrh rovněž nezohledňuje ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, nezhoršování kvality prostředí a hodnotu území, když nebyl podroben oponentuře a veřejné debatě. Žalobce považoval za překážku umístění stavby, že doposud nebylo rozhodnuto o změně využití území. Namítal nesprávné vymezení účastníků řízení, což souvisí s jeho první odvolací námitkou k tomu, že stavební úřad s ním nejednal jako s účastníkem řízení. Konečně žalobce v odvolání namítal porušení povinnosti podle ustanovení § 20 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Uvedl, že se jedná o rekreační areál na ploše nad jeden hektar, proto územní záměr podléhal zákonu číslo 100/2001 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí

5. Žalovaný k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
6. K námitce, že se žalobcem nebylo jednáno jako s účastníkem řízení žalovaný pojednal o právní úpravě, která se zabývala postavením společenství vlastníků jednotek v územním řízení dle zákona účinného do novely provedené zákonem č. 350/2012 Sb. a následně po jeho novele a v napadeném rozhodnutí citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 212/2016-55, kterým bylo na genezi celé právní úpravy vyloženo, proč neobstojí závěr stavebního úřadu v prvostupňovém rozhodnutí a dále i původní rozsudek Městského soudu v Praze o tom, že žalobce není účastníkem řízení. Žalovaný přdestřel názor Nejvyššího správního soudu, že původní znění ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona skutečně neumožňovalo výklad, že by společenství vlastníků v rámci účastenství v územním řízení nahrazovalo jednotlivé vlastníky jednotek, ale ani neumožňovalo ani ten výklad, podle něhož se účast společenství vlastníků limitovala jen na záměry realizované přímo na pozemku či budově spravované společenstvím vlastníků jednotek. Nicméně pro Nejvyšší správní soud bylo podstatné, že přesvědčení žalobce, že měl být účastníkem územního řízení záměru, který se má realizovat mj. na bezprostředně sousedících pozemcích, tedy pozemcích dotčených územním rozhodnutím je správné, neboť celá řada vlivů, které mohou být s umísťovanými a povolovanými záměry spojeny, se mohou projevit nejen uvnitř jednotek jednotlivých vlastníků, ale též na přiléhajících pozemcích a vlivy na těchto pozemcích se mohou dotknout práv žalobce.
7. Žalovaný tedy vypořádal námitky žalobce ohledně jeho účastenství tak, že projednal odvolání žalobce jako účastníka řízení a k jeho postavení v řízení uvedl, že stavební úřad, přestože žalobce nepovažoval za účastníka řízení, zodpověděl všechny jeho námitky, které žalobce v řízení uplatnil. Vypořádal je jako připomínky veřejnosti a žalovaný neměl za to, že tento způsob vypořádání by se dotkl práv žalobce. Žalobce přesto, že se považoval za účastníka řízení, nezúčastnil se ústního jednání, nenahlížel do spisu, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí, a to ani u odvolacího orgánu. Stavební úřad s ním navíc jako s účastníkem řízení až do vydání rozhodnutí jednal. Dokonce postoupil k vypořádání představenému námitku podjatosti. Pouze v rozhodnutí uvedl, že žalobce považuje za veřejnost. Členové žalobce navíc byli účastníky řízení a mohli v řízení uplatnit svá práva. Podle žalovaného žalobci nenáleží žádná práva, která by nenáležela rovněž i jeho členům.

8. K námitce porušení ustanovení § 87 odst. 2 stavebního zákona žalovaný poukázal na str. 9 prvostupňového rozhodnutí, v němž se stavební úřad s touto námitkou vypořádal. Skutečnost, že informace o záměru byla žadatelem vyvěšena na veřejně přístupných místech, koresponduje s obsahem správního spisu, tj. s fotodokumentací vývěsek pořízených žadatelem, tak s fotodokumentací stavebního úřadu. Žalobce pak neuvedl skutečnosti, které by tyto důkazy zpochybňovaly. Žalovaný měl za to, že povinnost zveřejňovat informaci o záměru způsobem umožňujícím dálkový přístup, není právním předpisem upravena, neboť platí dikce ustanovení § 87 odst. 2 stavebního zákona. Zveřejnění celého správního spisu způsobem umožňujícím dálkový přístup zákon neupravuje.
9. K námitkám ohledně vznesené námitky podjatosti žalovaný poukázal na usnesení tajemníka úřadu Městské části Praha 18, který rozhodl o námitkách žalobce k podjatosti dvou úředních osob s tím, že toto zamítavé usnesení bylo žalobci doručeno dne 14. 11. 2012 a žalobce se proti tomuto usnesení neodvolal. Jiné úřední osoby se na vydání napadeného rozhodnutí nepodílely.
10. K požadavku žalobce, aby o stavbě bylo konáno místní referendum k majetkoprávním otázkám a fázovosti projektu žalovaný poukázal na zjištění stavebního úřadu, že s umístěním stavby jednotliví vlastníci pozemků vyslovili souhlas a v dané věci bylo rozhodováno o podané žádosti, nikoliv o budoucích stavbách. K námitce úbytku parkovacích stánků a ztíženého parkování žalovaný oponoval, že žalobci, ani jeho členům nesvědčí žádné právo na parkovací místo u domu. Využívání místních komunikací je obecným užíváním komunikace a nelze nárokovat, jak budou tyto komunikace situovány a jak daleko od domu bude auto parkováno. Podle žalovaného odstranění části vozidel z vnitrobloku naopak přispívá k pohodě bydlení a podporuje relaxační funkci vnitrobloku.
11. K poukazu žalobce na zvýšení blokové zátěže a k ochraně architektonických a urbanistických hodnot žalovaný poukázal na posouzení v souladu záměru s územním plánem s tím, že záměr se nachází ve funkční ploše OP - čistě obytné, kde mezi základní funkční využití patří zařízení pro neorganizovaný sport, typicky dětská hřiště. Mezi doplňkové funkční využití patří drobné vodní plochy, zeleň, cyklistické stezky, pěší komunikace a prostory, komunikace vozidlové a další zařízení pro uspokojení potřeb v území vymezeného danou funkcí. Není proto zřejmé, v čem je návrh v rozporu s ustanovením § 19 odst. 1 písm. i), když v území existuje platný územní plán. Stavební úřad zhodnotil, že stavba směřuje k revitalizaci sídliště, projekt obsahuje regeneraci pozemků mezi domy, vytvoření ploch pro volný čas a vyřešení nedostatku parkování. Žalovaný na to zjistil, že v blízkosti domů na pozemku parc. č. 757/1 v k. ú. Letňany se nacházela v době vydání napadeného rozhodnutí betonová plocha, pozůstatek zdevastovaného dětského hřiště, kolem něhož vedla vozidlová komunikace s odstavenými vozidly. Oproti tomu záměr přináší do území sportoviště a parkující automobily odsouvá dále od tohoto hřiště. Dále má být na pozemku parc. č. 757/116 realizovaná lentilka pro psy s agility prvky. Na rozdíl od do té doby venčení psů na travnaté ploše bez agility prvků tak není zřejmé, v čem žalobce spatřuje zhoršení prostředí. Ostatní relaxační zařízení se nedotýkají práv žalobce. Úprava parkování zachovává dostatek parkovacích míst v blízkosti domu ve správě žalobce, která nezasahuje do vnitrobloku.
12. Žalovaný se vyjádřil k tomu, že pojem veřejná debata stavební zákon neužívá. Zná pouze pojem veřejného ústního jednání. Na oznámení o konání ústního jednání žalobce reagoval podáním námitek v patřičné lhůtě, jednání se však neúčastnil. K námitkám zvýšení

hlukové zátěže žalovaný uvedl, že stavba neobsahuje žádné zařízení, které by produkovalo hluk nebo vibrace. Pokud měl žalobce na mysli hluk pocházející z hrajících si dětí nebo sportujících osob, takový hluk nepodléhá omezení právními předpisy, je nepředvídatelný a časově a sezónně proměnlivý.

13. Dle žalovaného o umístění stavby nebylo rozhodováno předčasně před rozhodnutím o změně využití území, neboť stavební úřad tato řízení spojil.
14. K námitkám vyvěšování písemností na úřední desce, když dle žalobce se písemností rozumí i výkresy, schémata a jiná zobrazení, žalovaný uvedl, že z textu odvolací námitky není zřejmé, jaké písemnosti měli být doručovány žalobci vyvěšením na úřední desce či způsobem umožňujícím dálkový přístup. V řízení bylo doručováno podle ustanovení § 87 a 92 stavebního zákona.
15. K námitkám žalobce, že jde o rekreační areál podléhající posuzování vlivů na životní prostředí žalovaný uvedl, že se jedná o podlimitní záměr podle bodu 10. 6 kategorie 2 přílohy č. 1 k tomuto zákonu, který nepodléhá zjišťovacímu řízení. Pokud by tomu tak bylo, nebyl by záměr v souladu s územním plánem. Žalovaný vysvětlil, jaké pozemky a stavby tvoří areál ve smyslu stavebního zákona. V dané věci jsou však předmětem územního záměru kromě reorganizace komunikací a parkování a přeložek sítí, herní prvky pro děti, posezení, fontána, sportovní prvky jako posilovna, šachy, lanová pyramida, lavičky, hřiště apod., které jsou umístěny mezi bytovými domy ve vlastnictví různých subjektů. Nejde o součást rekreačního areálu. Žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí shrnul, že žalobce v odvolání ani později před odvolacím správním orgánem po rozsudku Nejvyššího správního soudu a po vyzvání doplnění věcných námitek proti záměru žalovaným žádné skutečně konkrétní námitky neuplatnil. Námitky kromě poukazu na zvětšení docházkové vzdálenosti k parkovacím místům jsou pouze obecného charakteru. Námitky procesního charakteru byly vypořádány.
16. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

17. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že napadené rozhodnutí mu nebylo nikdy doručeno. S tímto rozhodnutím se seznámil při náhodné kontrole elektronické úřední desky žalovaného, čímž byl porušen zákon podstatným způsobem, který má vliv na počátek běhu lhůty pro uplatnění mimořádných opravných prostředků. Je tedy stíženo vadou podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, kterou žalobce spatřuje dále i vtom, že žalovaný v nastalé procesní situaci, kdy se až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně ukázalo, že tento správní orgán nejednal se žalobcem jako s účastníkem řízení, neměl jinou možnost, než napadené rozhodnutí pro tuto vadu zrušit a celé řízení zopakovat se žalobcem a dalšími dříve opomenutými účastníky řízení. Této povinnosti žalovaný nedostál, a proto napadené rozhodnutí je stíženo vadou nezákonnosti.
18. Žalobce dále své námitky proti napadenému rozhodnutí uplatnil v části, v níž se dovolával právních závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v rozsudku ze dne 18. 4. 2012 sp. zn. 1 As 29/2012-113, z něhož žalobce citoval pasáže pojednávající o závažné vadě řízení v případě, kdy bylo určitému subjektu zcela znemožněno účastnit se správního řízení a kdy takovou vadu lze stěžejně napravit v odvolacím řízení, při čemž tato vada sama o sobě bude důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání

správnímu orgánu I. stupně. Žalobce poukázal na to, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku sice uvedl výjimky v konkrétních případech, kdy odvolání je takové povahy, že by nic nezměnilo na výsledku přijatém správním orgánem I. stupně, nicméně Nejvyšší správní soud poukázal na to, a žalobce zdůrazňuje, že by šlo postupy zcela výjimečné a pečlivě odůvodněné. Žalobce má za to, že stavebník, jím je Městská část Praha 18, v posuzovaném případě nesplňoval okolnosti pro zmíněnou výjimku, od počátku nemohl být v dobré víře, že územní rozhodnutí je v právní moci, když mu musela být známa existence sporu a existence žalobcových námitek, které nebyly vypořádány, neboť se žalobcem nebylo jednáno jako s účastníkem řízení. Nebylo umožněno realizovat jeho práva na nahlížení do spisu a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

19. V této souvislosti namítl také, že není jediným opomenutým účastníkem daného správního řízení, neboť jestliže Nejvyšší správní soud aproboval účastenství žalobce v řízení, je nutno stejným prizmatem nahlížet na účastenství všech společenství vlastníků jednotek na území, ať již přímo nebo v sousedství s dotčenou výstavbou. Dle žalobce bylo úkolem stavebního úřadu jako správního orgánu I. stupně, aby na podkladě rozsudku Nejvyššího správního soudu v novém projednání věci správně vymezil všechny účastníky řízení, s nimi jednal a jím přiznal veškerá procesní práva, která jim v územním řízení náleží. Ochrana dobré víry stavebníka pozbývá také opodstatnění rovněž z důvodu, že také navazující stavební povolení bylo žalobcem napadeno opravnými prostředky, o nichž není dosud rozhodnuto. To vše je důvodem, proč žalobce vyšel z legitimního očekávání, že prvostupňové rozhodnutí bude žalovaným bez dalšího zrušeno a řízení se bude opakovat se zachováním procesních práv žalobce. Žalobce proto omezil v odvolání jen na příkladný výčet výhrad proti v té době jemu známým vadám řízení a rozhodnutí. Jeho námitky nelze považovat za zjevně neopodstatněné či dokonce šikanozní.
20. Dle žalobce nelze přehlédnout, že napadené rozhodnutí se snaží navodit mylný dojem, že i bez žalobcova účastenství se stavební úřad s jeho výhradami náležitě vypořádal. Prvostupňové rozhodnutí se velmi okrajově a obecně dotýká témat, která žalobce ve svém odvolání vymezil jako problematická, nedává na vznesené výhrady žádné konkrétní odpovědi. Je tedy vidět úporná a lopotná snaha žalovaného za každou cenu zabránit tomu, aby dané řízení bylo znovu otevřeno a všechny sporné otázky náležitě vypořádány. Jde tedy přesně o ten případ, na který pamatuje Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku.
21. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný k námitce nedoručení napadeného rozhodnutí žalobci oponoval tím, že toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno zveřejněním na úřední desce Magistrátu hl. m. Prahy ve dnech 9. 10. 2017 až 25. 10. 2017, neboť účastníkům řízení bylo podle ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona ve znění před novelou danou zákonem č. 350/2012 Sb. doručováno územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Stejně tak bylo doručeno i rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí.
23. K námitkám opakovaného řízení před správním orgánem I. stupně žalovaný uvedl, že se dostatečně vypořádal s námitkami žalobce ohledně jeho postavení v řízení tak, že ve skutečnosti bylo se žalobcem jednáno jako s účastníkem řízení. Ten se však žádným

způsobem nepokusil v řízení uplatnit svá procesní práva. Proto pochybení stavebního úřadu, který vypořádal námitky žalobce jako námitky veřejnosti nelze považovat za takové porušení zákona, které by způsobovalo nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobce v územním řízení uplatnil pouze námitku podjatosti, o které bylo rozhodnuto usnesením, proti kterému se neodvolal. Oproti tvrzením žalobce ohledně judikatury Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 29/2012-113 svědčí spíše názoru žalovaného, neboť Nejvyšší správní soud zde rozlišuje situaci, kdy s účastníkem řízení bylo jednáno a poté mu rozhodnutí nebylo oznámeno a situace, kdy s účastníkem řízení vůbec jednáno nebylo. Žalovaný oponuje tvrzení žalobce, že v jeho případě nastala druhá situace, neboť nenastala situace, že by žalobce v územním řízení hodlal uplatnit nějaké procesní právo a stavební úřad by mu to odmítl umožnit vyjádřeno např. v usnesení o tom, že žalobce není účastníkem řízení. Pasivita žalobce v řízení a neurčitost a vágnost vznesených námitek učiněných takřikajích „za všechny“ však učinila situaci méně přehlednou, než předpokládá citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu. I citace rozsudku ohledně přípustné výjimky zpravidla dvouinstančního řízení hovoří spíše ve prospěch žalovaného. Žalobce v řízení uvedl právě a pouze zjevně nedůvodné námitky, u kterých je více než evidentní, že i kdyby byl účastníkem řízení od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo. K tomu žalovaný výslovně upozornil, že postupoval zcela v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 2012/2016-55 ve věci žalobce, kdy vrátil spis stavebnímu úřadu, aby seznámil ostatní účastníky řízení s odvoláním žalobce a poskytl jim lhůtu pro vyjádření. V souladu s tvrzením žalobce v odvolání, předtím ještě vyzval žalovaný žalobce dne 5. 6. 2017, aby doplnil věcné námitky proti stavbě, které v odvolání avizoval. Ze sdělení a reakce žalobce na tuto výzvu jednoznačně vyplývá, že žalobce žádné skutečné věcné námitky proti záměru nemá. O nahlížení do spisu se v průběhu územního řízení nepokusil, veřejného ústního projednání záměru dne 29. 10. 2012 se neúčastnil. Neúčastnil se ho ani nikdo z jeho členů. Jiné společenství vlastníků jednotek se však jednání zúčastnilo a nikdo mu nebránil ani v seznámení se s podklady ani v uplatnění připomínek. Žalobce se nadto ke konání ústního jednání, o kterém dobře věděl, zachoval přesně v souladu s poučením na oznámení o zahájení řízení ze dne 27. 9. 2012, kdy podal dne 29. 10. 2012 námitky účastníka řízení. Všechny tyto námitky byly komentovány v rozhodnutí stavebního úřadu a poté, co byly zopakovány v odvolání, byly vypořádány i v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že oporu ve správním spise nemá tvrzení žalobce, že mu nebylo umožněno realizovat jeho práva na nahlížení do spisu a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že opomenutými účastníky řízení byla i jiná společenství vlastníků jednotek nemá souvislost s projednávanou žalobou. Dle žalovaného není zřejmé ani z jakého důvodu se žalobce domnívá, že byl považován za nepohodlného účastníka řízení. Žalobce nezavdal žalovanému žádný důvod k tomu, aby považoval postup žalovaného za šikanózní, když právní názor žalovaného sdílel i Městský soud v Praze.

24. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. Zároveň dal v úvahu posoudit, zda za žalobce žalobu podala fyzická osoba.

V. Osoba zúčastněná na řízení

25. V souzené věci uplatnilo práva osoby zúčastněné na řízení Hlavní město Praha, jehož zástupkyně se vyjádřila až při jednání před soudem

VI. Jednání před soudem

26. Zástupce žalobce při jednání před soudem zdůraznil základy, na nichž je postavena žaloba. Uvedl, že druhostupňové rozhodnutí nebylo žalobci správně doručeno, když nebylo doručeno přímo jemu, což umožňuje správný řád. Několikrát zopakoval a zdůraznil, že jestliže Nejvyšší správní soud uvedl, že žalobce měl být účastníkem toho stavebního řízení, tak to skutečně nelze zhojit tím, že odvolací orgán se promění v nalézací orgán a bude provádět rozsáhlé dokazování. Rozhodnutí 1 stavebního úřadu je zatíženo vadou, že žalobce nebyl účastníkem řízení od počátku a jediná možnost, jak toto zhojit je, že budou obě rozhodnutí I. i II. stupně zrušena a věc bude vrácena stavebnímu úřadu jakožto správnímu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
27. Žalobce uvedl, že neměl možnost se řízení účastnit, tato možnost mu byla upřena, nemohl podávat námitky, nahlížet do spisu. V r. 2013 podával řadu podání, k dotazu soudu uvedl, že pokud to může dohledat, šlo o sdělení ze dne 11. 6. 2013 a dále o uplatnění námitek ze dne 29.10.2012 a podané odvolání. Věcně poukázal na to, že jde o nezákonnou stavbu, jejíž dopady budou do dalších řízení a poukázal na citelné zásahy do okolí s tím, že v území přibude hřiště, jsou zbudovány plochy pro pejskaře, dochází tam k hlukům a emisím. Je zasaženo prostě do toho rázu té oblasti a jedná se o rekreační areál na ploše nad 1 hektar.
28. Zástupkyně žalovaného poukázala na to, že pokud by Nejvyšší správní soud, který zrušil rozsudek městského soudu a rozhodnutí odvolacího orgánu, měl za to, že je třeba zrušit rozhodnutí stavebního úřadu, tak by to učinil. Nicméně bylo to vráceno odvolacímu správnímu orgánu k novému projednání a odvolací správní orgán se tím řídil. Činil naprosto obvyklé úkony, to znamená, stavebnímu úřadu postoupil spis k tomu, aby seznámil ostatní účastníky s podaným odvoláním, dal jim lhůtu na vyjádření, zaslal kompletní správní spis k provedení těchto úkonů, což bylo žalobci známo, takže mohl nahlížet do spisu. Nebylo zjištěno, že by žalobci bylo odepřeno nahlížet do spisu. V tom řízení se doručovalo veřejnou vyhláškou, takže všechno, co bylo doručeno ostatním účastníkům řízení, to mohlo být známo i žalobci, pokud se účastenství v řízení domáhal. O průběhu řízení byl bezpochyby informován, celou dobu mu bylo známo, kde se spis nachází. U odvolacího správního orgánu se nepokusil s ním seznámit. U provedených staveb, u staveb, u kterých bylo zrušeno územní rozhodnutí se již nové územní rozhodnutí nevydává. Takže žalovaný ani správní orgán I. stupně by takové řízení již vést nemohli. Žalovaný se pokoušel získat od žalobce věcné námitky proti stavbě, což se mu nepodařilo. Žalobce dokonce věděl, kde spis nachází, když dával žádost o opatření proti nečinnosti k Ministerstvu pro místní rozvoj před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný ministerstvo informoval o úkonech, které provádí, ministerstvo nerozporovalo postup žalovaného, poskytlo lhůtu k rozhodnutí, tu žalovaný dodržel. Dodnes žalovaný nemá žádné věcné námitky kromě toho, že se parkoviště přesune někde jinam, ale parkovacích míst neubývá, naopak přibývá s uvedeným záměrem.
29. Zástupce osoby zúčastněné na řízení poukázal na výklad Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn.. 1 As 29/2012. V tomto rozhodnutí se uvádí, že jsou případy, kdy je tedy nutné dát přednost dobré víře účastníků, pravomocnému rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Dobrá víra Městské části Prahy 18 nemohla být narušena tím, že údajně věděla o existenci a rozsahu námitek žalobce. K tomu uvádí 2 důvody. Předně žalobce ztotožňuje Městskou část Prahu 18 a správní orgán I. stupně, tedy stavební úřad, což je

směšování samosprávy a veřejné správy a je to naprosto nepřipustné. Městská část Praha 18 byla účastníkem, nerozhodovala, neměla povinnost nějak analyzovat spis nebo námitky, které uplatnil žalobce. A druhým důvodem je až výklad Nejvyššího správního soudu, který připustil účastenství společenství vlastníků, kdy se opíral o důvodovou zprávu k novele stavebního zákona. Novela nabyla účinnosti dne 1. 1. 2013, kdežto územní rozhodnutí bylo vydáno 23. 11. 2012,. To znamená, že kdyby se dobrá víra Městské části Praha 18 jakožto žadatele o vydání územního rozhodnutí měla posuzovat ve vztahu k vědomosti o námitkách žalobce, tak nemůže být absence dobré víry dovozena, protože prostě městské části bylo územní rozhodnutí vydáno ještě před účinností novely.

30. K přednesu žalobce zástupce osoby zúčastněné na řízení poukázal na rozpor tvrzení žalobce (že dobrá víra nehraje roli) s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 29/2012, kde tento soud výslovně uvádí, že nelze vyloučit, že v konkrétních případech bude na místě i v takových situacích dát přednost dobré víře účastníků v pravomocné rozhodnutí správního orgánu I. stupně. A tomu tak bude například tehdy, když opomenutý účastník uplatňuje pouze zjevně nedůvodné námitky v odvolání a je evidentní, že kdyby byl účastníkem od počátku, tak by to na výsledku nic nezměnilo. To je právě potvrzeno rozhodnutím žalované, která se zabývala těmi námitkami nebo tím, co k tomu uváděl žalobce v řízení a z toho posouzení jednoznačně vyplynulo, že skutečně i za situace, kdy by žalobce byl účastníkem od počátku, tak by to na přípustnosti stavby nic nezměnilo, protože stavba je v souladu s obecně závaznými právními předpisy.

VII. Posouzení věci městským soudem

31. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s. ř.s), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.).
32. Žaloba není důvodná.
33. V souzené věci žalovaný rozhodoval napadeným rozhodnutím poté, kdy Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce ve svém rozsudku č.j. 4 As 2012/2016-55 považoval, a to i bez ohledu na ne zcela přesvědčivé právní názory městského soudu i žalobce, za podstatné, že žalobce měl být účastníkem územního řízení o záměru, který se má realizovat na bezprostředně sousedících pozemcích. Z tohoto pohledu ztrácí nyní, v souzené věci, na významnosti odvolací námitka žalobce směřující proti právnímu názoru správního orgánu 1. stupně , vyjádřeného v rozhodnutí o umístění stavby ze dne 30.10.2012, že společenství vlastníků jednotek, tedy i žalobce nemohou být účastníky řízení podle § 85 odst. 2 písm. d) stavebního zákona, neboť účastenství žalobce bylo již v napadeném rozhodnutí žalovaným respektováno. V nyní napadeném rozhodnutí oproti původnímu rozhodnutí ze dne 23.11.2012 již nebylo jeho odvolání posouzeno jako nepřipustné, žalobce byl v duchu uvedené judikatury považován za účastníka řízení a jeho odvolání bylo věcně projednáno s meritorním výrokem o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí stavebního úřadu.
34. K námitkám žalobce zbývá tedy posoudit, zda jsou důvodná jeho další a stěžejní žalobní tvrzení o podstatném porušení zákona, dle žalobce spočívajícím v tom, že žalovaný žalobci jako účastníku řízení napadené rozhodnutí nedoručil a dále o podstatném porušení

ustanovení o řízení a nezákonnosti, které žalobce spatřuje v tom, že žalovaný k odvolání žalobce nezrušil prvostupňové rozhodnutí o umístění předmětné stavby a řízení před správním orgánem 1. stupně nebylo zopakováno., a to i s dalšími dříve opomenutými účastníky řízení.

35. K námitce nedoručení napadeného rozhodnutí soud uvádí, že z tohoto rozhodnutí založeném ve správním spise vyplývá, že rozhodnutí bylo doručováno účastníkům řízení označeným v rozhodnutí do datových schránek a dále zveřejněním rozhodnutí na úřední desce žalovaného době od 9.10.2017 do 25.10.2017. Doručení bylo učiněno v souladu s ust. § 92 odst. 3, věty druhé stavebního řádu ve znění do 31.12.2012 ve spojení s čl. VIII přechodných ustanovení novely provedené zákonem č.350/2012 Sb. s účinností od 1.1.2013, podle kterého řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Žalobci bylo tedy doručováno jako účastníku řízení uvedenému v § 85 odst. 2 stavebního zákona, jemuž se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.
36. I přes uvedené soud považuje za nezbytné dodat, že i v případě, kdy by dle žalobce mělo být doručováno podle správního řádu přímo žalobci, nemohl by se žalobce nyní v jeho situaci úspěšně hájit tvrzením o podstatné vadě řízení, jestliže se s napadeným rozhodnutím seznámil tak, aby se proti němu mohl účinně bránit. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 3.2009, čj. 1 Afs 148/2008-73) judikoval, že je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.
37. Uvedené je postaveno na zásadě, že způsob doručení může být vadou jedině tehdy, jestliže má vliv na práva účastníka. Je-li bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno, pak nemůže dojít ke zkrácení na jeho právech, jestliže mohl užít zákonných procesních prostředků. V dané věci bylo napadené rozhodnutí vyvěšeno v době do 25.10.2017 a žalobce podal žalobu v zákonné lhůtě již 30.10.2020, tedy i v případě jeho trvání na jiném způsobu doručení napadeného rozhodnutí nelze v jeho případě dojít k závěru o „podstatném“ porušení zákona a postup žalovaného, nadto souladný se zákonem, jej na žádných právech obrany proti o napadenému rozhodnutí nezkrátil.
38. Neobstojí ani námitky žalobce dovolávající se opakovaného řízení před správním orgánem 1. stupně, neboť podklady řízení o územním záměru a procesu jeho projednání včetně zapojení žalobce v tomto řízení nesvědčí o nezbytnosti opakovat řízení před stavebním úřadem, neboť nejde o situaci, jíž se žalobce dovolává odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn.. 1 As 29/2012 Uvedený rozsudek se zabýval spornou otázkou, zda postačí opomenutému účastníkovi umožnit uplatnit námitky v odvolacím řízení, či zda je nutné vrátit věc do prvostupňového řízení. Nejvyšší správní soud k této otázce vycházel z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 25/2007 - 118, který, mimo jiné vyslovil, že *„v těch případech, kde správní orgán sám v řízení dosud probíhajícím dospěje k závěru, že osoba, která tvrdí, že účastníkem je, jím také je podle práva, musí také vadu řízení, ke které došlo, napravit. Nezbyvá totiž nic jiného, než takové osobě umožnit plnohodnotnou účast na řízení, a to přiměřeně ve fázi, ve které se řízení nachází“* Nicméně rozšířený senát rovněž zvažil, že *„pro pestrost skutkových příběhů“* nelze dát jediný a

univerzální návod, jak takové situace řešit a dotkl se i střetu rovnocenných práv jiných účastníků řízení a jejich dobré víry.

39. Vycházejí z této premisy, Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 As 29/2012-113 navodil, že při aplikaci § 84 odst. 3 správního řádu je třeba rozlišovat, cit:
 - a) *mezi účastníky řízení, se kterými správní orgán první instance v řízení jednal, ale pak jím z nějakého důvodu (např. v důsledku opomenutí) rozhodnutí neoznámil, a*
 - b) *účastníky, se kterými správní orgán vůbec nejednal, neboť je za účastníky řízení nepokládal.*
40. *Zatímco v prvním případě je daný účastník opomenut pouze při oznamování rozhodnutí a jinak měl možnost hájit svá práva v řízení před správním orgánem prvního stupně, v druhém případě trpí prvostupňové rozhodnutí závažnou vadou již jen proto, že bylo zcela znemožněno určitému subjektu se správního řízení účastnit a uplatňovat v něm své námitky, což lze zpravidla jen stěží napravit v odvolacím řízení. Nelze přitom vyloučit, že v konkrétních případech bude na místě i v takových situacích dát přednost dobré víře účastníků v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tak tomu bude např. tehdy, když opomenutý účastník v odvolání uvede pouze zjevně nedůvodné námitky a je evidentní, že i kdyby účastníkem řízení byl od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo, případně když je jím činěné úkony možno považovat za šikanózní, představující zneužití práva. Avšak takový postup by měl být spíš výjimečný a pečlivě odůvodněný. Neměl by být nadužíván a zejména by neměl sloužit k obcházení „nepohodlných“ účastníků tím, že by jim byla nejprve zamezena účast v prvostupňovém správním řízení a následně by byly veškeré jejich námitky paušálně zamítnuty s poukazem na § 84 odst. 3 správního řádu a na dobrou víru stavebníka (či jiného účastníka řízení) v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“.*
41. V souzené věci prvostupňové rozhodnutí o územním záměru netrpí závažnou vadou, spočívající v tom, že žalobci bylo znemožněno se řízení účastnit a uplatňovat v něm své námitky. Žalobce se o tom, že správní orgán 1. stupně jej nepovažuje za účastníka řízení, dozvěděl až z prvostupňového rozhodnutí, když až v tomto rozhodnutí bylo posouzeno jeho postavení tak, že mu nepřísluší postavení účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. d) stavebního zákona, a výslovně bylo uvedeno, že jeho podání se vyhodnocuje jako připomínky veřejnosti. Oporu v podkladech řízení nemá, že by žalobci bylo znemožněno se územního řízení zúčastnit a uplatnit v něm své námitky. Žalobce se v nedatovaném podání došlém správnímu orgánu 1. stupně dne 29.10.2012 označeném jako „Stanovisko k územnímu řízení projektu Revitalizace sídlištních ploch Letňanské lentilky 1. fáze (atapa 1-3)“ vyjádřil k návrhu projektu a uplatnil své připomínky v bodech 1)-7), které se týkaly jednotlivých zásahů projektu do území. Z dalšího podání ze dne 29.10.2012 označeného jako „Uplatnění námitek účastníka řízení ve společném územním řízení – Letňanské lentilky“ je zřejmé, že žalobce byl seznámen s oznámením o společném územním řízení a o tom, že bylo nařízeno veřejné ústní jednání na 29.10.2012 a žalobce také v souladu s oznámením o zahájení řízení ze dne 27.9.2012 uplatnil ve lhůtě do nařízení ústního jednání své námitky. Žalobce byl rovněž v řízení činný tak, že podal námitku podjatosti úředních osob činných na stavebním úřadu, o které tajemník Úřadu městské části Praha 15 rozhodl usnesením ze dne 29.10.2012.
42. Z uvedeného je zřejmé, že žalobci nebylo bráněno v uplatňování jeho práv v průběhu územního řízení vzdor tomu, že v konečném sledu – v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně mu nebylo přiznáno postavení účastníka řízení, avšak jeho námitky byly v rozhodnutí vypořádány. Situace žalobce tedy nesvědčí verzi Nejvyššího správního soudu,

že by správní orgán 1. stupně se žalobcem „vůbec nejednal“, neboť ho za účastníka řízení nepokládal, správní orgán 1. stupně až po provedeném řízení v územním rozhodnutí zhodnotil, proč jej, dle právního výkladu který původně zaujímal i městský soud, nevzal za účastníka řízení. Žalobce v průběhu řízení, v podání ze dne 29.10.2012 uplatnil jak námitky procesního charakteru, tak i námitky věcného charakteru, se kterými se správní orgán 1. stupně vypořádal ve svém rozhodnutí jako s připomínkami veřejnosti. Ačkoliv jiné osoby nahlížely do správního spisu a vyjadřovaly se, záznamy o nahlížení do spisu nesvědčí o tom, že by žalobce žádal o nahlížení do spisu a nahlížení by mu bylo znemožněno. I na příkladech připomínek ostatních osob a jejich účasti při ústním jednání, kterého se žalobce na rozdíl od nich neúčastnil, lze demonstrovat, že správní orgán 1. stupně nikomu nebránil se k tomuto záměru vyjadřovat a nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce či jiné osoby považoval za „nepohodlného“ účastníka. Žalobce ostatně ani nedoložil žádné skutečnosti a důvody, proč by dle jeho námitek, se měl správní orgán k němu takto chovat.

43. V souzené věci nadto žalobce v odvolacím řízení nevyvinul žádnou součinnost, aby jeho námitky k záměru byly znovu vypořádány jako námitky účastníka řízení, když k opatření ze dne 5.6.2017, jímž žalovaný vyzval žalobce k doplnění odvolání reagoval vyjádřením ze dne 20.7.2017 s tím že své námitky uvede až v opakovaném řízení po zrušení prvostupňového rozhodnutí. Uvedené nesvědčí o materiálním zájmu žalobce na projednání konkrétních námitek, případně i těch (nad rámec zásady koncentrace), které neuplatnil k ústnímu jednání dne 29.10.2012, k čemuž mu žalovaný poskytl prostor. Formalistické setrvávání na opakování územního řízení před správním orgánem 1. stupně, ačkoliv procesní i věcné připomínky žalobce k záměru již byly vypořádány v prvostupňovém rozhodnutí, svědčí o situaci předvídanou Nejvyšším správním soudem, umožňující nevyhovět námitkám o opakovaném řízení, když opomenutý účastník v odvolání uvede pouze zjevně nedůvodné námitky a je evidentní, že i kdyby účastníkem řízení byl od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo. V souzené věci se žalobce k výzvě žalovaného „vyhnul“ uplatnění dalších odvolacích námitek, které by případně mohly mít význam pro jím uplatňovaná sousedská práva v území a tím, že také v odvolání uvedl, že beze změny trvá na námitkách tak, jak jím byly uplatněny dne 29.12.2012 (viz bod V, 5.1 odvolání), vlastně přispěl k již k výše judikované úvaze, že „ i kdyby účastníkem řízení byl od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo.“ Námitky žalobce byly materiálně vypořádány v prvostupňovém rozhodnutí a žalobce v odvolání kromě nekonkrétního odkazu na nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nevypořádání jeho námitek žádné jiné, další relevantní důvody ve vztahu k územnímu záměru neuvedl. Nadto žalobce i při jednání před soudem poukazoval na ty zásahy do území (parkování, změna rázu oblasti, plochy pro pejskaře, hřiště, hluk a emise apod.), které již v řízení uplatnil a uplatnil je i v odvolání a ani při jednání před soudem neuvedl žádné jiné další podání, z něhož by bylo možné usuzovat na další rámec námitek, které by vypořádány nebyly.
44. Za těchto okolností se uplatní názor Nejvyššího správního soudu, že jde o situaci, kdy opomenutému účastníkovi nebylo bráněno v uplatňování jeho práv tak, že by šlo o závažnou vadu řízení odůvodňující opakování řízení před správním orgánem 1. stupně. Městský soud v tomto směru doplňuje, že ani atribut „opomenutý“ v souzené věci není přiléhavý, neboť se žalobcem jednáno bylo. Vůči žalobci nebylo postupováno ani šikanózně, ani se symptomy, že by šlo o nepohodlného účastníka, proto se uplatní i názor Nejvyššího správního soudu že v této konkrétní situaci je třeba dát přednost dobré víře účastníků v původně pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Osoba

zúčastněná na řízení pak při jednání před soudem uvedla příznačné důvody, proč po vydání prvostupňového rozhodnutí byla v dobré víře. Veškeré okolnosti daného případu tedy nasvědčují přípustnosti zabývat se námitkami žalobce v odvolacím řízení, což žalovaný učinil a v souladu s podaným odvoláním, i po marném poskytnutí prostoru žalobci k doplnění odvolání, jeho námitky věcně vypořádal na stranách 6-9 napadeného rozhodnutí. Neobstojí žalobcovo tvrzení, že se napadené rozhodnutí jen obecně dotýká témat, které žalobce v odvolání vymezil, neboť žalobce v odvolání setrval „beze změny“ na svých námitkách z územního řízení a ve svém odvolání konkrétní námitky ohledně zásahu do jeho práv ke stavbě a pozemku neuvedl. Žalovaný se proto v napadeném rozhodnutí, jak uvedl na str. 6 rozhodnutí, vypořádal s námitkami žalobce uplatněnými v územním řízení dne 29.10.2012.

45. Uvedené nemůže ovlivnit ani dílčí námitka žalobce o tom, že v řízení před správním orgánem 1. Stupně by mělo být opakováno i i vzhledem k dalším opomenutým účastníkům řízení, neboť žalobci nepřísluší hájit práva jiných osob či účastníků řízení.

VIII. Závěr

46. Na základě všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 7 s.ř.s. podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.
47. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady v souvislosti s řízením u soudu nad rámec běžné činnosti nevznikly.
48. Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., když této osobě soud v řízení neuložil žádnou povinnost, tudíž jí ani nevznikly náklady v souvislosti s plněním povinnosti, která by byla soudem uložena.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. října 2020

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu